

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/81/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719010237
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3719010237.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému ml. K. Y., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom M. XXX/XX, V., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 5. mája 2020, sp.zn. 1T/107/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. mája 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného ml. K. Y. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

E. _Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 5. mája 2020, sp.zn. 1T/107/2019 bol obžalovaný ml. K. Y. uznaný vinným pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 03.02.2018 okolo 23.48 h v G. J., na parkovisku pred budovou J. Q. na ul. P. č. XXX, na mieste výjazdu z parkoviska, pod vplyvom alkoholu, poškodil elektronickú rampu o dĺžke 2,70 m a priemere 70 mm, tak, že opakovaným kývaním ju vyhol smerom do vnútra parkoviska a v mieste antikorového úchyty je vyhol mierne nahor, čím majiteľovi elektronickej rampy C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. R. E. XXX/XX, G. J. spôsobil škodu v celkovej výške 425 Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák., § 117 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace, výkon ktorého mu okresný súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 119 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil tiež povinnosť nahradiť škodu vo výške 326,70 Eur spoločnosti S. - D. poisťovňa, a.s., W.: XXXXXXXX, K. rad č. 4, J..

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu. V jeho písomnom odôvodnení uviedol, že zo spáchania uvedeného skutku sa necíti vôbec byť vinným, žiadneho úmyselného trestného skutku sa svojim konaním nedopustil. Zásadne popiera to, čo je v napadnutom rozsudku uvedené, toto sa nezakladá vôbec na pravde a je v hrubom rozpore s objektívnym skutkovým stavom, nepoškodil úmyselne nijakú cudziu vec, snažil sa len uvoľniť dole spadnutú závoru - rampu, lebo táto bránila pri výjazde ich auta z parkoviska. Bežným normálnym postupom, teda jej zodvihnutím po úhrade poplatku sa parkovisko opustiť nedalo, a to asi pre poruchu na uvedenom zariadení, keď spoločne s jeho bratom R. a C. J. opúšťali diskotéku. Snažil sa rampu zodvihnúť, má v rukách pomerne veľkú silu, lebo pravidelne cvičí a venuje sa športovaniu v oblasti silových športov, ale v žiadnom prípade nemal v úmyselne poškodiť cudziu vec. Vydanie napadnutého rozsudku je mimoriadne voči nemu nespravodlivé a s týmto sa ja nevie vyrovnáť, ani nevyrovná, je pevne presvedčený, že po tom, čo bude vo veci vykonané v procese konania o riadnom opravnom prostriedku - odvolaní opakované riadne posúdenie veci a jej okolností, bude v tejto veci voči nemu vydaný v celom rozsahu oslobodzujúci rozsudok, nakoľko

sa žiadneho úmyselného protiprávneho konania, ktoré by zakladalo jeho trestnoprávnu zodpovednosť nedopustil. Dáva do pozornosti krajskému súdu, že v zmysle ustálenej judikatúry pri skúmaní trestnej zodpovednosti z hľadiska príčinnej súvislosti - príčinného vzťahu je korektívom zavinenie, ktoré musí za každých okolností pristúpiť k príčinnému vzťahu medzi konaním a následkom. Poukázal na judikatúru, podľa ktorej ak páchatel koná v tzv. negatívnom skutkovom omyle, t. j. nie je si vedomý niektorej zo skutočností, ktoré sú zákonnými znakmi určitého trestného činu, je vylúčená zložka jeho vedomia, a tým aj jeho zodpovednosť za úmyselný trestný čin alebo trestný čin spáchaný z vedomej nedbanlivosti. O zavinenie z nevedomej nedbanlivosti ide výlučne iba vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú splnené súčasne. Nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinený, čo je i jeho prípad. Pri skúmaní zavinenia páchatela v zmysle a kontexte nedbanlivostného zavinenia, nepostačuje samo zistenie, že páchatel vedel, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ale treba zisťovať všetky skutočnosti, z ktorých potom by bolo možné spoľahlivo vyvodiť, že bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom nespôsobí. V napadnutom rozsudku i súd I. inštancie jednoznačne potvrdzuje, že z výpovede žiadneho zo svedkov, ktorí sa vtedy nachádzali na mieste nevyplývalo, že by on mal úmyselne rampu poškodiť, naopak jednoznačne zo všetkých svedeckých výpovedí vyplýva, že jedinou príčinou, prečo nadvíhal rampu bola tá skutočnosť, že rampa ani po vhození väčšieho množstva rôznych, aj 2,-Eur mincí sa nezodvihla, a teda nebolo možné parkovisko opustiť s motorovými vozidlami. Preto považuje napadnutý rozsudok za zmätočný, nepreskúmateľný a nedôvodný, nakoľko bol vydaný v hrubom rozpore so spoľahlivo zisteným skutkovým stavom. Svedkyňa T. D., pracujúca v bare, kde sa on i s priateľmi v ten večer zabávali vypovedala, že táto rampa je často nefunkčná, obdobným spôsobom vie o tom, že aj v minulosti ju hostia, ktorí opúšťali v neskorú nočnú hodinu, resp. skorú rannú hodinu bar museli naddvíhať, tak ako to urobil aj on, aby sa dostali z parkoviska, rampa bola podľa nej často poohýbaná, veľmi často bola podľa nej nefunkčná, trvalo to aj mesiac, aj viac čo bola mimo prevádzky, vždy bola znefunkčnená takýmto dvíhaním hosťami motoristami. Tiež uviedla, že keď aj po ňu po skončení služby ráno v bare prišiel jej priateľ, nevedel opustiť toto parkovisko, keďže tiež sa rampa nezdvíhala, ale keďže ona aj jej priateľ pozná dokonale inú polohu - stranu parkoviska, radšej poodnášali a poposúvali ťažké betónové kvetináče, brániace výjazdu vozidiel z parkoviska bez platenia, teda takto boli nútení obísť viac krát nefunkčnú rampu a odísť z parkoviska. Vzhľadom ku vyššie uvedeným skutočnostiam žiadal Krajský súd v Trenčíne, aby po vykonanom verejnom zasadnutí, kde budú detailne posúdené vykonané dôkazy, bol vydaný rozsudok, ktorým bude napadnutý rozsudok zrušený v zmysle ust. 321 ods. písm. a), b), c) Tr. por. a on bude oslobodený spod obžaloby, alternatívne aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, nakoľko doplnenie konania odvolacím súdom by mohlo byť spojené v neprimeranými ťažkosťami a je vysoká pravdepodobnosť, že by to mohlo viesť k iným skutkovým zisteniam.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu o odvolaní obžalovaného, konanom za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného, prokurátorka poukázala na vykonané dokazovanie, na základe ktorého možno jednoznačne uzavrieť, že obžalovaný sa poškodenia rampy dopustil úmyselným konaním a nie nedbanlivostným, preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, pričom poukázala na tú skutočnosť, že parkovisko sa dalo opustiť aj iným spôsobom bez poškodenia predmetnej rampy.

Obhajca obžalovaného sa v plnej miere pridržiaval písomných dôvodov odvolania, poukázal na okolnosti celého prípadu a navrhol, aby krajský súd rozhodol na podklade tohto odvolania tak ako je uvedené v jeho písomnom vyhotovení.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr. por., pričom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo

podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivu aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, resp. že obžalovaný hodnotí dôkazy inak ako súd prvého stupňa, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Trestného zákona. Je potrebné uviesť, že odvolacie námietky sú v podstate len opakovaním obhajobných námietok obžalovaného uvádzaných už pred okresným súdom, ktorý sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia s nimi vysporiadal i s údajnými rozpormi, na ktoré poukazuje obžalovaný v dôvodoch odvolania. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresného súdu a v plnej miere sa stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov i právnych záverov tak, ako to vyjadril okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku a okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Trestného zákona, pretože tento poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu. Okresný súd sa riadne vysporiadal i s otázkou preukázania subjektívnej stránky konania obžalovaného, pričom na podklade fotodokumentácie (č.1. 198-201) zadováženej do trestného spisu, správne posúdil konanie obžalovaného ako úmyselné a v tejto súvislosti aj krajský súd v súlade s okresným súdom poukazuje na to, že z predmetnej fotodokumentácie jednoznačne vyplýva, že s predmetná rampa bola ohnutá smerom do vnútra parkoviska, t.j. kolmo na smer jej zdvíhania a otvárania. Nepochybne na základe takéhoto zistenia sa nemožno stotožniť s názorom obžalovaného o nedbanlivostnom konaní z jeho strany. Uvedené skutočnosti sú tie podstatné, na ktoré považoval odvolací súd poukázať z hľadiska správnosti skutkových zistení a právnych záverov okresného súdu, pričom s ďalším podrobnejším odôvodnením v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku s ktorým sa stotožnil.

Napokon preskúmajúc výrok o uloženom treste krajský súd zistil, že pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. O osobe obžalovaného bolo zistené, že z miesta bydliska bližšie hodnotený nie je. Podľa správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, V. žije v spoločnej domácnosti s matkou, v čase keď chodil do školy dosahoval priemerné výsledky, mal značný počet hodín neospravedlnených, neboli na neho zaznamenané nejaké sťažnosti. V minulosti sa dopustil troch priestupkov na úseku dopravy, jedného narušením občianskeho spolunažívania napadnutím dvoch osôb a tiež priestupku poškodením veci na cudzom majetku, za čo mu boli uložené pokuty. Pred súdom stál dvakrát, v oboch prípadoch pre spáchanie prečinu podľa § 364 ods.1 Tr.zák. V prvom prípade sa na neho hľadí ako by nebol odsúdený, v druhom prípade (trestný rozkaz Okresného súdu Čadca sp.zn. 1T 43/2020) bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 1T/4/2020. Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a osobu páchatel'a, dospel aj odvolací súd k záveru, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému súdom prvého stupňa podľa § 245 ods.1 Tr.zák. s použitím § 38 ods.2 Tr.zák. a § 117 ods.1 Tr.zák. vo výmere 2 mesiace, výkon ktorého mu okresný súd podľa § 49 ods.1 písm. a), § 119 ods.1 Tr.zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu 1 rok, je trestom zákonným, primeraným, zohľadňujúcim tak okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného a bude ním splnený účel v zmysle § 34 ods.1 Tr. zák., pričom odvolací súd z podnetu odvolania obžalovaného nezistil dôvod na jeho zmenu.

Rovnako i výrok o náhrade škody je zákonný a správny a má podklad vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd nepovažoval odvolanie obžalovaného za dôvodné a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.